

L'Entrevista

Elvira Carles, a
Tortosa.
FOTO: JOAN REVILLAS

MARIBEL MILLAN LÓPEZ
TORTOSA

Elvira Carles Brescolí (Tortosa, 1964) és la directora de la Fundació Empresa i Clima, present des de fa més de deu anys com a 'Observer' de les Nacions Unides en les ciutats del clima (COP).

Com s'arriba a ser un referent i una de les veus més escoltades en matèria d'emergència climàtica?

El camí ha estat llarg i arrenca a Bitem, el meu poble, on he crescut i al que sempre torno. És on estic empadronada. Vaig estudiar Farmàcia, em vaig dedicar al sector de l'aigua i després al dels residus i la sostenibilitat, fins crear la Fundació Empresa i Clima, que dirigeixo des de fa 15 anys.

I què hi troba, a Bitem?

La família i les arrels. Vivim en una masia del 1607 amb molta història: la van construir i gestionar prop de dos-cents anys uns monjos, que abastien de productes del camp al bisbat de Tortosa (oli, fruites...). Actualment hi ha una finca de tarongers.

Ve de família pagesa?

Sí, i aquesta ha estat una de les claus. El meu pare, el meu avi i la meua besàvia van ser pagesos. A més, el meu pare, Juan José Car-

Elvira Carles
Directora de la Fundació Empresa i Clima

«Em proposo
ajudar el territori a
mitigar els efectes
de l'emergència
climàtica»

De Bitem al món. Participa en les negociacions del clima de Nacions Unides, donant veu a les empreses

les, que ja és mort, va ser regidor de l'Ajuntament de Tortosa i alcalde de Bitem durant 25 anys.

I què va aprendre del pare?

Sóc la gran de tres germans i amb ell, des de petita, vaig aprendre molt a observar. Era un gran observador, sobretot de la natura i del temps. Em va ensenyar a observar el camp, els cicles de la natura, la floració, pol·linització... Era daltònic i em feia avisar-lo quan la fruita estava madura. Va ser un visionari, i ja feia cultiu ecològic quan encara no ho feia ningú.

Com van ser els inicis?

Vaig estudiar a l'escola de Bitem i a l'Institut Joaquín Bau de Tortosa. Inicialment volia fer Arquitectura, però una amiga del poble em va fer canviar d'idea. Em va dir que, en aquella època, no es confiava en les dones per a fer obra pública i infraestructures, que era al que em volia dedicar per a millorar la vida de les persones. Així que vaig fer Farmàcia, amb la idea de ser farmacèutica de poble. Però als dos anys de carrera vaig començar a treballar a Agbar, i em va apassionar el món de l'aigua.

Després es va passar als residus.

El 1993 em va venir a buscar un empresari que gestionava abocadors i residus, que buscava algú que sabés molt d'aigües i a la ve-